שוקל לו אם שקלו. שוקל כשבילו שקל שהוא חייב לכל שנה לקרבנות צבור: **ופורע לו אם חובו.** אם חייב ממון לנוסה מותר לזה שיפרענו כשבילו: **ומחזיר לו אכידתו.** אם רואה חמורו תועה מותר להשיבו: **כמקום שנוטלין שכר.** על טורח השבתה: **פפול.** הניית הכשר להקדש שהרי שניהן מודרין בהנאה זה מזה: **מלוה קא עביד.** כלומר מלוה בעלמא קא עביד ואינו מהנהו לזה שאם לא שקל עליו לא הפסיד כלום שיש לו חלק בקרבנות: **דתנן פורמין.** את הכשבה בשלם קופות: **על האבוד.** לף על מי שאבד שקלו וחבד: **ועל הגבוי.** שעדיין לא הגיע כאן: **ועל העתיד לגבות.** ואפילו לא נגבה לאחר מכאן יש לו חלק בתרומה ובקרבנות אלא שחיסר מלוה נמלא שכר המלוה על הנותן: **משמרתי ליה.** מרויחו: **חנן היא דאמר איבד מעותיו.** זה שפרנס את אחרי ומתכוון לשם הלוואה שישלם לו בעלה חייב לו מעותיו ואין יכול לומר לו את חובך פרעתי שלם לי. והוא הדין נמי לכל חוב שעליו ועמד מברו ופרעו וזה לא אמר לו הלויני אינו חייב לו כלום וכיון דאילו פרעיה לשם הלוואה לאו הלוואה היא כי פרעיה נמי לשם מחילה לאו מידי יהיב ליה: **אפילו תימא רבנן.** דאמרי חייב אע"פ שלא אמר לו הלויני וגבי שאר חוב נמי חייב לשלם וכי מחיל לשון שאר חוב במודר הנאה והכא דקתני פורע לו את חובו בשלוה זה אחלה הלוואה מן המלוה על מנת שלא לפרוע עד שירצה לא יוכל הנוסה ללחתו הלכך לאו מידי יהיב ליה:

כיסופא

א שוקל לו את שקלו ב ופורע (ג) את חובו ג ומחזיר לו אבידתו ובמקום שנוטלין שכר תפול הנאה להקדש בשלמא שוקל לו את שקלו מצוה קעביד (ג) ד דתנן פורמין על האבוד ועל הגבוי ועל העתיד לגבות ומחזיר לו אבידתו נמי מצוה קעביד אלא פורע לו את חובו הא קמשתרשי ליה ג אמר רב אושעיא הא מני חנן היא דאמר ה איבד את מעותיו ורבא אמר אפי' תימא רבנן הכא במאי עסקינן שלוה על מנת שלא לפרוע בשלמא רבא לא אמר כרב אושעיא דמוקים לה כרבנן אלא רב אושעיא מ"ט לא אמר כרבא אמר לך רב אושעיא נהי דהנאה לית ליה

כיסופא

**גרעון פי' בתשובותיו כמו כן דאע"ג דלא הוי אלא כמבריח את בעלמא יש לו לשלם מידי דהוה לקדש בדרועים ובמקלות בשכר וגבי משיב אבידה דאל"כ אין לך אדם מגיל של חבירו מיד העובדי כוכבים ולא כפי' הקונטרס שפירש בגיטין שמחזיר לו בחנם ות"ת והא דתנן בהגוזל בתרא (ב"ק דף קטו:) שטף נהר חמורו וחמור חבירו שלו יפה מנה ושל חבירו מחתים והניח זה את שלו והגיל את של חבירו אין לו אלא שכרו ואמאי דמי חמורו היה לו לשלם והיה רבי רואה לומר דמשום הכי אין לו אלא שכרו למייבי כגון שבעל החמור בפניו וכי עשו מכמיס תקנה ה"מ אלא בפניו אבל בפניו לא וקשה ל"ל אפי' שכרו לא יהא לו להא תנן בפ' הכונס (שם דף נח. ושם) נפלה לגינה ונהנית משלמת מה שהנית ומפרש רב גמרא אפי' נחבטה דס"ד מבריח ארי מנכסי חבירו ומה שהנית נמי לא משלם קמ"ל ופריך לימא ס"ל ומשני מבריח ארי מנכסי חבירו מדעתו והאי שלא מדעתו ל"ג מבריח ארי ליה פסידא האי ליה פסידא ומשמע ליטעון קמך מדעתו אע"ג דליה ליה פסידא פטור ועל כורחין לא אפשר לפרש כן מהניה דאלו שכר בעל אבידה ליכא ולהשוכר את הפועלים (שם דף נג.) אלא הכי פירושו מבריח ארי מדעתו היכא דליה ליה פסידא האי שלא מדעתו לאו משום דאי ליה ליה פסידא יהא חייב לפשיטא לם נחבטה ולא נתקלקלו הפירות למה יהא חייב אלא כלומר האי שלא מדעתו שעל כרחו הוא מבריח ארי ואם דוחקים את המלה על כרחו להבריח את האריי ממקרו של חבירו אע"ג דליה ליה פסידא חייב לשלם לו שכר טורחו והשתא להגוזל בתרא אם נפרס דמי חמורו היו שוין לשלם לפי שהוא בפניו אלא אפילו כשאין היה פסידא ת"ל לו לא יהא לו אפי' שכרו כיון דמדעתו הוא ולית ליה פסידא על כן נראה לרבי דהייט טעמא דאין לו אלא שכרו למייבי כגון שבעל החמור בפניו וכי עשו מכמיס תקנה ה"מ אלא בפניו אבל בפניו לא וקשה ל"ל אפי' שכרו לא יהא לו להא תנן בפ' הכונס (שם דף נח. ושם) נפלה לגינה ונהנית משלמת מה שהנית ומפרש רב גמרא אפי' נחבטה דס"ד מבריח ארי מנכסי חבירו ומה שהנית נמי לא משלם קמ"ל ופריך לימא ס"ל ומשני מבריח אר